

اما در مورد مقالات علمی پژوهشی و مقالات حاصل از پایان نامه‌ها، در این اوقاتی که حقیر در مرکز تحقیقات در خدمت دوستان بوده‌ام تعداد زیادی مقاله را خوانده و داوری کرده‌ام و متأسفانه بیشتر محققین شیوه نگارش مقالات را حتی از نظر ظاهری نمی‌دانند و این موجب شده است تا مقالات خوبی بر اثر عدم رعایت قواعد شکلی نمرات خوبی اخذ نکنند. لذا از دوستان تقاضا دارم به نکات زیر توجه فرمایند:

نکات کلی:

۱- مقالات علمی پژوهشی واقعی در خارج از کشور صرفاً توسط دانشکده‌ها در قالب فصل‌نامه یا سال‌نامه به چاپ می‌رسد و معمولاً فاقد منبع و ارجاع است. در این مقالات اساتید فن، آخرین نظرات و تئوریهای جدید مطرح شده از سوی خودشان را به صورت مستدل بیان می‌کنند. به عبارتی معمولاً هر استاد عالی حد اکثر در سال حدود ۱ مقاله علمی پژوهشی ارائه می‌دهد. این مقالات در مرزهای علم‌اند و اصولاً مخاطب آن‌ها سایر اساتید و دانشجویان دکترا هستند. در عوض در مقالات علمی ترویجی معمولاً ادبیات موضوع جمع‌آوری می‌شود و جنبه تدوینی آن غلبه دارد. در ایران مقاله علمی پژوهشی به معنای واقعی وجود ندارد و ایضاً مجله علمی پژوهشی.

۲- خط خط مقاله علمی پژوهشی و ادعاهایی که در مقاله علمی پژوهشی ارائه می‌شود باید مستند و مستدل باشد. فرض آن است که مخاطب هیچ مطلبی را قبول نمی‌کند، لذا تمام مطالب حتی اگر نزدیک به بداهه باشد باید مدلل و مستند باشد.

۳- مقاله علمی پژوهشی حداکثر باید ۲۰ صفحه باشد و حتماً مشتمل بر یک سخن تازه و نظریه بدیع باشد، صرف تدوین و جمع بندی کافی نیست.

۴- توصیه می‌شود همه دوستان چند مقاله علمی پژوهشی داخلی و خارجی را مطالعه کنند تا با ادبیات و شیوه ارجاع دهی و تقسیم مطالب آشنا شوند.

شیوه ارجاع دهی مقالات علمی پژوهشی با پایان نامه و سایر مقالات و گزارش های علمی کاملاً متفاوت است